

C A P I T O L U L IX.

DOUA INFATISARI ALE BISERICII.

Rolul celor două persoane dumnezeiești trimise în lume nu este acelaș, deși Fiul și Sfântul Duh împlinesc pe pământ aceeași lucrare : ei zidesc Biserica în care se va face unirea cu Dumnezeu. Așa cum am spus, Biserica este în acelaș timp trupul lui Hristos și plinătatea Sfântului Duh," împlinid totul întru toți". Unitatea trupului privește firea, care apare ca "omul unic, în Hristos, plinătatea Duhului privește persoanele, mulțimea ipostasurilor omenes-ti, dintre care fiecare reprezintă un întreg și nu numai o parte. Astfel, omul va fi în acelaș timp o parte, un mădular al trupului lui Hristos prin firea sa, dar el va fi deasemenea, ca persoană, o ființă care cuprinde în ea totul. Sfântul Duh care se așează ca o ungeră împăratească pe omenia Fiului, Capul Bisericii, se împăr-tășește fiecărui mădular al acestui trup. zidește, așa zicând, mai mulți hristoși, mai mulți unși ai Domnului : persoane pe cale de îndumnezeire alături de persoana dumnezească. Biserica fiind lu-crare lui Hristos și a Sfântului Duh, eclesiologia are o temelie îndoită, - este înrădăcinată în hristologie și în pneumatologie totdeodată.

Părintele Congar, în cartea sa asupra Creștinilor dezuniți spune că "gândirea eclesiologică răsăriteană, încă dela început privește în taina Bisericii ceea ce învâluie ea din realitățile dum-nezeiești, mai degrabă decât aspectul său pământesc și implicații-
le sale pământești, realitatea lăuntrică a unității în credință și în dragoste, mai degrabă decât cerințele concrete ale comuniunii eclesiastice. S'a notat - spune el - dezvoltarea relativ slabă a eclesiologiei Părinților greci ; adevărul este că eiau rămas într'o largă măsură la o hristologie și mai mult încă la o pneuma-tologie, văzând Biserica în Hristos și în Sfântul Duh, mai degrabă decât în bisericeasca sa ființă - ca atare ". Într'un anumit înțe-les Părintele Congar are dreptate - teologia răsăriteană nu gân-

Capitolul nouă

Rolul celor două persoane dumnezeiești trimise în lume nu este același, deși Fiul și Sfântul Duh împlinesc pe pământ aceeași lucrare: ei creează în Biserica care se va face unirea cu Dumnezeu. Așa cum am spus, ea este în același timp Trupul lui Hristos și plinătatea Sfântului Duh, "împlinind totul pentru toți". Unitatea Trupului se referă la firea care apare ca "omul unic" în Hristos, plinătatea Duhului se referă la persoane, la mulțimea ipostasurilor omenești, dintre care toate reprezintă un întreg și nu numai o parte. Astfel, omul va fi în același timp o parte, un mădular al Trupului lui Hristos prin firea Sa, dar el va fi, de asemenea, ca persoană, o ființă care cuprinde în ea totul. Sfântul Duh Care Se așează ca o ungere împăratească peste natura umană a Fiului, Capul Bisericii, Se împărtășește fiecărui mădular al acestui Trup, creează, așa zicând, mai mulți hristoși, mai mulți **unși** ai Domnului: persoane pe cale de îndumnezeire alături de Persoana dumnezeiască. Biserica fiind lucrarea lui Hristos și a Sfântului Duh, eclesiologia are o bază dublă - ea este înrădăcinată în hristologie și totodată în pnevmatologie.

Părintele Congar, în cartea sa intitulată "Chrétiens désunis", spune că "Gândirea eclesiologică răsăriteană, încă de la început, privește în taina Bisericii ceea ce învăluie în ea din realitățile dumnezeiești, mai degrabă decât aspectul său pămîntesc și **implicațiile sale pămîntești**, realitatea launtrică a unității în credință și în dragoste, mai degrabă decât cerințele concrete ale comuniunii eclesiale. S-a notat - spune el - dezvoltarea relativ slabă a eclesiologiei Părinților greci;